

Forhaand med Sikkerhed kan vide, naar Fødslen vil indtræde, og paa den anden Side mener Udvalget i og for sig heller ikke, at der vil være nogen Grund til at fastsætte en saadan bestemt Periode, idet den logiske Konsekvens af Udvalgets principielle Standpunkt er den, at saadanne Kvinder bør have Hjælp i hele den Tid, i hvilken det af Hensyn til dem selv eller Føstret er ønskeligt, at de holder sig borte fra Arbejde.

Man har derfor kun brugt Udtrykket »nær forestaaende Fødsel«, og har da ment, at det maatte overlades til den Læge, der skal bedømme, om Kvindens Forhold er saaledes, at hun maa afbryde sit Arbejde, at afgøre, om Fødslen maa anses for nær forestaaende; men for dog at have nogen Begrænsning, har man foreslaaet, at det i Loven udtrykkelig skal angives, at ved »nær forestaaende Fødsel« forstaas en Fødsel, der maa antages at ville finde Sted indenfor et Tidsrum af 8 Uger. (I denne Forbindelse skal nævnes, at det af de Undersøgelser, der er foretaget af de to kvindelige Fabrikinspektører fremgaar, at for Københavns Vedkommende ca. $\frac{1}{4}$ af de Kvinder, hvis Forhold har været undersøgt, har arbejdet til bogstavelig talt de allersidste Dage før Fødslen; og at over Halvdelen har ophørt med Arbejdet efter 6-Ugers-Dagen før Fødslen. For Provinsens Vedkommende viste det sig, at ca. $\frac{1}{5}$ af de paagældende Kvinder havde arbejdet til den sidste eller næstsidste Dag før Fødslen, og at ca. Halvdelen havde ophørt med Arbejdet efter 6-Ugers-Dagen før Fødslen).

Yderligere rejser sig det Spørgsmaal, *hvorledes denne Hjælp skal begrænses, saaledes at den ikke misbruges*. Paa den ene Side er det ikke Mening, at Hjælpen skal ydes til Fødsler, der er sygeligt forløbende, thi i saadanne Tilfælde vilde de paagældende Kvinder dog ikke have kunnet fortsætte med Arbejdet og maatte derfor falde ind under den almindelige Sygehjælp. Paa den anden Side er det heller ikke Mening, at en Kvinde, der i Svangerskabsperioden maaske maa give Afkald paa meget svært Arbejde, derfor helt skal opgive Ævret, idet hun saavidt muligt maa henvises til at udføre normalt eller lettere Arbejde indenfor Virksomheden, forsaavidt hun er i Stand dertil. Man mener ikke, at man behøver at nære nogen særlig Frygt i sidstnævnte Tilfælde, idet man har al mulig Grund til at tro, at de paagældende Kvinder selv vil søge Udvej for at blive i Arbejde saa længe som muligt, da den Hjælp, de faar, dog ikke helt dækker den tabte Arbejdsfortjeneste.

Man har derfor indskrænket sig til at foreslaa, at det udtrykkelig i Loven skal angives:

at Hjælp ikke ydes i Tilfælde, hvor Svangerskabet maa betegnes som sygeligt forløbende, at hendes Tilstand skal godtgøres ved en Lægeattest, der udfærdiges af vedkommende Sygekasselæge, og hvortil der skal forefindes særlige af Ministeriet godkendte Blanketter, og

at det ved Udfærdigelsen af Attesten skal tages i Betragtning, at den paagældende Kvinde ikke skal betragtes som arbejdsudygtig, fordi hun ikke kan udføre Overarbejde eller andet anstrengende Arbejde, forsaavidt hun dog maa kunne antages at udføre normalt Arbejde i Virksomheden.

Udvalgets Forslag til Løsning af hele denne Side af Sagen kan da reasummeres derhen: *Efter Fødslen, saalænge Paabud om Arbejdshvile varer, ydes der gennem Sygekasserne bortset fra de første 14 Dage en fast daglig Pengehjælp (3 Kr. i København, 2,40 Kr. i Købstæderne og 1,80 Kr. paa Landet); naar denne Pengehjælp er ophørt, ydes der vedvarende den samme Dagpengehjælp til Mødre, der omfattes af Forbudet, saalænge de af Hensyn til Diegivning holder sig borte fra Arbejdet, dog længst til 6-Ugers-Dagen efter Fødslen.*

Før Fødslen ydes der Kvinder, der paa Grund af nær forestaaende Fødsel maa antages ikke at kunne udføre deres sædvanlige Arbejde uden Skade for dem selv eller